

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 24. lipanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Davidova molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U našem nizu kateheza o molitvi danas susrećemo kralja Davida. Ljubljen od Boga još od djetinjstva, izabran je za jedinstveno poslanje koje će odigrati središnju ulogu u povijesti Božjeg naroda i naše vlastite vjere. U evanđeljima Isusa se nekoliko puta naziva „sinom Davidovim“; naime, kao i on rođen je u Betlehemu. Od Davidova potomstva, u skladu s obećanjima, dolazi Mesija: Kralj sav po Božjem srcu, u savršenoj poslušnosti Ocu, čije djelovanje vjerno ostvaruje njegov spasiteljski plan (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2579).

Davidova povijest počinje na brdima oko Betlehema, gdje pase stado svojega oca, Jišaja. Još je dječak, najmlađi od mnogobrojne braće. Tako da, kada se prorok Samuel, po Božjoj naredbi, uputio u potragu za novim kraljem, njegov otac kao da je gotovo zaboravio na tog najmlađeg sina (usp. *1 Sam* 16, 1–13). Radio je na otvorenom: zamišljamo ga kao prijatelja vjetra, zvukova prirode, sunčevih zraka. Ima samo jednu prijateljicu da tješi njegovu dušu: harfu; a u dugim danima u samoći voli svirati i pjevati svome Bogu. Igrao se i s praćkom.

David je, dakle, prije svega *pastir*: čovjek koji se brine za životinje, koji ih brani kad nadođu opasnosti, koji se brine za njihovo uzdržavanje. Kad će se, po Božjoj volji, David morati brinuti za ljude, njegovi postupci neće biti mnogo drukčiji od tih. Zato se u Bibliji slika pastira javlja često. Isus, također, sebe naziva „dobrim pastirom“, njegovo je ponašanje drugačije od ponašanja plaćenika; On daje svoj život za ovce, vodi ih, poznaje svaku po imenu (usp. *Iv* 10, 11–18).

Od svoga prvog zanimanja David je mnogo naučio. Tako, kad mu prorok Natan spočitava njegov vrlo težak grijeh (usp. *2 Sam* 12, 1–15), David odmah shvaća da je loš pastir, da je od drugog čovjeka oteo jedinu ovcu koju je ljubio, da više nije ponizni sluga, nego čovjek kojem je moć udarila u glavu, otimač koji ubija i pljačka.

Druga karakteristična crta Davidova poziva je njegova *pjesnička duša*. Iz ovog malog opažanja zaključujemo da David nije bio rustičan čovjek, kao što se često može dogoditi pojedincima koji su prisiljeni živjeti dugo izolirani od društva. On je, naprotiv, osjećajna osoba koja voli glazbu i pjevanje. Harfa će uvijek biti uz njega: ponekad zato da uzdigne himnu radosti Bogu (usp. 2 Sam 6,16), drugi put da izrazi jadikovku ili ispovijedi vlastiti grijeh (usp. Ps 51,3).

Svijet koji se razastire pred njegovim očima nije nijemi prizor: njegov pogled dokučuje veći misterij koji se krije iza mnoštva stvorova. Molitva izvire upravo odatle: iz uvjerenja da život nije nešto što se obrušava na nas, nego zadivljujući misterij, koji u nama pobuđuje pjesmu, glazbu, zahvalnost, hvalu ili tužaljku, prošnju. Kad osoba nema u sebi tu pjesničku dimenziju, kažemo, kad nema pjesme, duša joj hrama. Tradicija je zato htjela da David bude vrlo vješt u sastavljanju psalama. Oni se isprva često izriječkom odnose na izraelskog kralja i na neke više ili manje plemenite događaje iz njegova života.

David dakle ima jedan san: biti dobar pastir. Ponekad će uspjeti biti na visini toga zadatka, ponekad ne. Ono što je, međutim, važno u kontekstu povijesti spasenja jest njegovo proroštvo drugog Kralja, kojemu je on samo nagovještaj i pralik.

Upravimo svoj pogled u Davida, mislimo na Davida. Svetac i grešnik, progonjen i progonitelj, žrtva i krvnik, što je kontradikcija. David je bio sve to zajedno. I mi u svome životu često imamo oprečne crte; u tkanju života svi ljudi često griješe zbog nedosljednosti. U Davidovu životu postoji samo jedna crvena nit koja daje jedinstvo svemu što se događa: to je njegova molitva. To je glas koji se nikada ne gasi. Sveti David – moli; David grešnik – moli; David progonjen – moli; David progonitelj – moli; David žrtva – moli. I David krvnik – moli. To je nit koja se provlači kroz njegov život. On je čovjek molitve. To je glas koji nikad ne gasne: koji poprima tonove veselja ili tonove žalosti, to je uvijek ista molitva, samo se melodija mijenja. David nas time uči unijeti sve u razgovor s Bogom: radost kao i grijeh, ljubav kao i patnju, prijateljstvo kao i bolest. Sve može postati riječ upućena onom „Ti“ koja nas uvijek sluša.

David, koji je upoznao usamljenost, zapravo nikada nije bio sam! I to je u biti snaga molitve, kod svih onih koji joj daju prostora u svome životu. Molitva ti daje plemenitost, a David je plemenit jer moli. Ali on je krvnik koji se moli, kaje se i plemenitost se vraća zahvaljujući molitvi. Molitva nam daje plemenitost: ona je u stanju zajamčiti odnos s Bogom, koji je istinski Suputnik čovjeka na njegovu putu, usred mnogih životnih teškoća, dobrih ili loših: ali uvijek molitva. Hvala ti, Gospodine. Bojim se, Gospodine. Pomozi mi, Gospodine. Oprosti mi, Gospodine. Davidovo povjerenje je toliko veliko da, kad je bio progonjen i morao pobjeći, nije dopustio nikome da ga brani: „Ako me moj Bog ponižava ovako, On zna“, jer nas plemenitost molitve ostavlja u Božjim rukama. Te ruke ranjene ljubavlju: jedine sigurne ruke koje imamo.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana